

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **Ł. W.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 28 stycznia 2020 r.,

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2018 r. Sąd Rejonowy w K. w sprawie sygn. akt II K (...), uznał Ł. W. za winnego popełnienia występku z art. 62 ust. 2 i 53 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu kary, odpowiednio: za pierwszy czyn - rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w

wysokości 150 stawek dziennych przy określeniu wysokość jednej stawki na 20 zł każda, za drugi zaś - 3 miesiące pozbawienia wolności. Jako karę łączną orzekł rok pozbawienia wolności, przy czym jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata. W orzeczeniu tym zawarto także rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie a także przepadku dowodów rzeczowych oraz o kosztach postępowania.

Apelację od wyroku złożył prokurator zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego podnosząc jednocześnie zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, a to:

„art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k., polegającą na uwzględnieniu złożonego przez oskarżonego Ł. W. wniosku o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie kary za czyn I - 1 roku pozbawienia wolności, za czyn II - 3 miesiące pozbawienia wolności oraz orzeczenia kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata i grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł, i pomimo wyżej wskazanych i zaakceptowanych przez Sąd uzgodnień, wymierzenie oskarżonemu za czyn I kary pozbawienia wolności oraz grzywny w sytuacji, gdy przepis ten nie przewiduje orzeczenia kary grzywny, a zatem sprzecznie z treścią wniosku wynegocjowanego i zaakceptowanego przez Sąd w warunkach dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 387 k.p.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny oraz związane z nim rozstrzygnięcie o zaliczeniu oskarżonemu na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyżej wymienionego wyroku kasację wywiódł Prokurator Rejonowy w K. zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego, podnosząc przy tym zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

„art. 433 § 1 k.p.k. i polegające na rozpoznaniu środka odwoławczego w granicach nie odpowiadających treści zarzutu sformułowanego przez prokuratora w apelacji i uznaniu, iż prokurator zarzucił obrazę prawa materialnego, podczas gdy treść zarzutu wskazywała wprost na obrazę prawa procesowego, a to art. 387 k.p.k., polegającą na wydaniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy z naruszeniem warunków porozumienia zawartego na rozprawie i zaakceptowanego przez wszystkie strony i Sąd, co w konsekwencji doprowadziło jedynie do zmiany zaskarżonego wyroku, podczas gdy wskazane uchybienie nakazywało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o uchylenie powyższego wyroku sądu odwoławczego w całości i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania. Kasacja ta została przyjęta i przekazana do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację prokuratora jako niedopuszczalną z mocy ustawy (art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.) należało pozostawić bez rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś w sytuacji skazania na inną karę niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, możliwość wniesienia kasacji przez stronę wymaga podniesienia zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). W tym postępowaniu wobec Ł. W., co prawda zapadł wyrok skazujący, jednak na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a zatem prokurator mógł wnieść kasację wyłącznie w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. Tymczasem takiego charakteru nie ma żaden z podniesionych w kasacji zarzutów. Przedmiotem rozważań autora kasacji jest wyłącznie zagadnienie rażącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 433 § 1 k.p.k. Skoro charakter stawianych w kasacji zarzutów nie spełniał wymogów ustawy, to należało na wstępie odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. Ta się niestety jednak nie stało, a kasację przyjęto. Wobec jej przyjęcia

konieczne stało się pozostawienie jej bez rozpoznania na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.